

Unavený muž

Francis

Na jaře roku 1992 mi bylo 15 let. Byl jsem zrovna doma u svého kamaráda Dana, spolu s mými dalšími kamarády jménem Ken a Marley. Dan měl obrovský dvorek, ale většina z něj byl les. Naštěstí to tam dobře znal a vzal nás na procházku.

Dan vedl cestu, (asi 4,5 metru před námi) zatímco jsem byl s Marley a Ken byl zhruba metr a půl za námi. Řekl, že se můžeme někde zastavit a něco zakousnout (Ken vzal sebou nějaké brambůrky a křupky).

Jak jsme tak šli, uviděli jsme hřiště. Ode mě to bylo dobrých 10 metrů, ale Dan byl blíže. Bylo hodně mlhavo. Bylo to tam, abych řekl pravdu, hodně depresivní. Nejenom tou oprýskanou barvou, strašidelnými jedlemi a prostředím, ale spíš způsobem, jakým bylo hřiště postaveno. To bylo HODNĚ depresivní, nebylo to zorganizované, jak by jste od hřiště pro děti čekali...tzv. "prolejšačky", byly mimo, spolu s ne tak veselým kolotočem uprostřed (říkám to proto, že ta zatracená věc byla nakloněná na stranu a nemohla se, pro lásku Boží, točit) a pár houpavými zvířátky, které se při poryvu větru skřípavě cloumaly ze strany na stranu. Každopádně, Dan si sedl na platový ohradník kolem hřiště. Ve chvíli, kdy nás zavolal, ať si k němu jdeme sednout, uvědomil jsem si, že trochu ztratil barvu. Bylo to poznat hlavně v obličeji, ale na ostatních částech těla taky, například na ramenech.

Když jste překročili plastový kruh, který označoval území hřiště, začala Vám být zima a hodně jste zbledli. Předpokládal jsem, že je to způsobováno faktem, že vítr měl na hřiště přímý přístup, díky odkrytému prostoru od stromů a bledost byla pouhým důkazem chladného větru. Další věc, které jsem si po chvilce všiml byla, že tady nebyl žádný vyznačený vstup, kudy by se dalo na hřiště jít, žádná cesta, nebo jiný znak lidského zásahu. Všichni jsme si sedli a jedli brambůrky. Zvedl jsem a rozhodl se trochu "prozkoumat" hřiště. Teď si přeji, abych to nikdy neudělal, protože to, co jsem našel bylo naprosto zvrácené. Houpací zvířátka na pružinách měla přes oči velké "X" a pokrouceně se mračila, jako poslední škleb, jako by byly mrtvé...to divné bylo, že vypadala jako by to bylo namalované přes původní povrch.

Další na řadě byl kolotoč...opět šlo o hrozně postavenou konstrukci, ale na sedačkách byly kresby křídou, které zachycovaly věci, jako stětí (většinou novorozenců a dětí), poškozování a absolutní mutace. Ale tyhle obrázky vypadaly jako práce někoho, komu jsou 3 roky, ne nějakých teenagerů, nebo nějakého 40-letého psychopata. A nakonec, ta nejděsivější věc, co jsem kdy viděl, žlutá klouzačka. Byla zdeformovaná, jako by ji někdo nahříval zapalovačem. Nožem tam byla vyřezána perfektní řada písmen "X" až nahoru, přes celou polo-roztavenou klouzačku. Možná nejděsivější byla černá tekutina, která v rýhách zůstala, jako uschlá krev z nože. Zbytek klouzačky jí byl taky pokrytý. A

na jejím konci byly malé kaluže krve a krvavé stopy vedoucí zpátky k prolýzačkám. A ty stopy byly opakované, jako by se to dělo opakovaně. Otisky bot byly všechny shodné. Na opačném konci skluzavky bylo krví napsáno: "OPAKUJ OPAKUJ OPAKUJ, ZAPLAŤ MASEM A KRVÍ".

Okamžitě jsme to místo opustili a utíkali zpátky k Danovu domu rychlostí, o které jsem do té doby nevěděl, že umím vyvinout. Za celý život jsme o tom místě rodičům, ani nikomu jinému neřekli. Ani policii. Ani jiným dětem ve škole. Dokonce ani mé ženě ne. Zapomněl jsem na to...až do minulého týdne, kdy jsem si pustil zprávy na FOXu. Někde v Jižní Karolině našli v kuchyni dvě mrtvé děti (jednomu byly 4 roky a druhému 2) a podle toho, co ukázali důkazy, opakovaně použili kuchyňský mixér k sebepoškozování svých ramen a nohou. Na zeď svou krví napsali "OPAKUJ OPAKUJ OPAKUJ, ZPÁTKY PRO DALŠÍ".

Další vyšetřování vyneslo na světlo, že vedl nápisu se na zdi objevil i jiný otisk. Otisk patřil muži jménem Derry Reynolds a že je po něm vyhlášeno pátrání. Derry Reynolds byl náš učitel náboženství na střední. Všechny nás učil v jeden rok a vždycky se nám snažil vysvětlit, abychom nechodili do "svatyně unaveného muže". Z nějakého důvodu to vtloukal do hlavy hlavně Danovi a nikdy mi nebylo jasné proč, až do teď. Spousta lidí předpokládala, že je to jen strašidelný vtíp, nebo, že mu už začíná hrabat. Teď to všechno začíná dávat smysl, začínám si myslet, že "svatyně unaveného muže", představuje to hřiště. Během jara roku 1992 za podivných okolností zmizel.

Pokusil jsem se kontaktovat Dana, ale ukázalo se, že byl zadržen nějakými povstalci v Iráku a už o něm nikdo neslyšel. Byl pokládán za mrtvého, předpokládalo se, že byl popraven, nebo tak. Ale říká se, že se před dvěmi lety zabil ve vězení, kde ho dřeli "opakovanými" a tvrdými ranami hlavou zeď, dokud si nerozbil lebku a na místě vykrvácel. Něco podobného se stalo s Kenem a Marley. Ukázalo se, že se dali dohromady a Ken připomenul Marley ten den v lese.

Když to Ken zmínil, začala pořád dokola říkat "OPAKUJ OPAKUJ OPAKUJ" a mlátit Kena lampou v jejich obývacím pokoji, dokud ho nezabila a potom si vyloupala vlastní oči. Tomu případu se přezdívalo "Soud Slepé Vražedkyně Marley". Marley musela podstoupit operaci, ale nedostala svůj zrak zpět. Byla zabita během soudu, kde se za svého křiku "OPAKUJ OPAKUJ OPAKUJ" pokusila rozsápat krk svému právníkovi, což se jí podařilo pouze částečně. Byla střelena strážníkem do krku a kvůli dušení musela být ještě 3x střelena do hlavy, než zkolabovala.

Poučení z tohoto příběhu je, nikdy nechodte na pozemek za Danovým domem a to za žádných okolností. Nevíte, kde to je? Dobře.

Od té doby uběhly dva roky. Je jaro a já si každý den vytrhávám nehty. Už jsem ztratil moc krve a o jeden prst jsem přišel nadobro. Moji doktoři si myslí, že mám nějaký druh obsesivně kompulzivní poruchy, ale není to tak, že bych nemohl přestat. Musím to dělat, potřebuji to, musím zaplatit masem a krví, musím opakovat.